

Сповідь

Олена Пчілка

Все это было бы смешно,
Когда бы не было так грустно!..

Милий милу пригортає,
А вона його питає:
"Розкажи мені, кого ти
Щонайперше покохав?"

"Ет, дурниця... Я не знав
Ще тоді тії пишноти
У правдивому кохання,
У духовному єднанню!

То була пуста пригода!..
Двадцять два лиш мав я года,
Вусом первісним пишався,
Був тоді я ще студент;

Ну, і трапився той мент.
Літом дома я втішався,
Покоївочку гарненьку
Цілував якусь дурненьку..."

"А тоді, як одружився,
Як з панянкою женився,
Чи ж не взнав душі єднання,
Щастя справжнього й тоді?"

"А!.. Жадання молоді
Та жаги палке буяння!..
Тільки тіло втіху мало,
Про свою загоду дбало..."

"Ну, а в той час, в ту годину,
Як покинув ту дружину

(І діток, здається, троє?)

Та за іншою пішов?"

"Пекло я тоді знайшов!

Вороги були ми двоє!

Не жили ми, а страждали...

Ні, єднання душ не мали!

Ти, єдина ти вказала

Рай душі моїй і вклала

В серце пільгу, в розум скарби,

Одчинила небеса!

Тільки ся твоя краса

Всі загоїть серця карби;

Се — правдивее кохання,

Серця й думки поєднання!

Ну, чого ж, моя кохана,

Зірко ясна, бажана,

Загадалась ти? Від чого

Посмутнів так погляд твій?"

"Я гадаю, друже мій:

Як тобі кохання сього

Стане досить, в дальшій хвилі

Що ти скажеш п'ятій милій?..."